

nødt til at vige. I første Fald mener jeg, at det er Ministeriets Seir, i andet Fald mener jeg, det er Grundlovens Seir. Hvor længe eller hvor kort Stillingen har været, vil det dog med den sidste Udgang være vist, at ikke engang dette Ministerium, der har haft saa heldige Chancer, kan komme igjennem med sin Forstaaelse af Grundloven. Jeg vil nu sige med Hensyn til det Finantslovsforslag, der her foreligger, at det i Grunden for denne Betragtning er temmelig ligegyldigt, om man lader det gaa til Landstthinget eller stemmer derimod. Faktist tror jeg, det betyder det Samme. Thi efter den nuværende Situation er denne Finantslovs uantagelig for dette Ministerium, og det kan derfor ganske bero paa et Skjøn, om man vil lade det gaa videre, eller om man vil sige sit Protest-Nei, om jeg saa maa kalde det, nu, thi jeg har nemlig Sntet imod, at en Finantslovs ligesom andre Love behandles gennem alle Stadier, naar den behandles saaledes, at den bliver en Finantslovs imod dette Ministerium med dette Ministeriums Død til Følge. Men jeg er imod en Behandling, der vil ende med, at det bliver en fornyet Opstandelse paa Grundlovens Grund for dette Ministerium. Altsaa vil jeg sige, at jeg i Diebliffet betragter det som faktist omtrent ligegyldigt, enten man siger Nei til det nu eller lader det gaa videre til de mange Stadier, det har tilbage. Derjom jeg stod saaledes med det høie Thing, at den samme Willie til ikke som Endemaal at ville unde dette Ministerium en Finantslovs fandtes hos det høie Thing, hvis det høie Thing havde en lignende Betragtning, men troede — enigt i dette Maal — at det vilde være nyttigt for dette Maal at lade dette Finantslovsforslag gaa videre, da vilde jeg sige: Ja, lad det gaa videre. Men det er jo os Alle bekendt, at i den Henseende staa vi noget forskjellig eller meget forskjellig. I den Henseende staa vi saaledes, at det høie Thing iøvrigt vilde betragte det som et godt Endemaal, som er ønsket Maal at faae dette Ministerium sat paa Lovens Grund og saaledes komme ind i regelmæssige Tilstande, medens jeg fra mit politiske Standpunkt vilde betragte det som en beklagelig Udgang. Naar der derfor er denne Forskjel i vor Betragtning, tror jeg, det er klogest, at vi sige dette Nei nu. Det har jo ikke nogen Betydning for os ellers. Det er kun et Symbol paa, at Protesten i Folkethinget ikke er død, men holdes i Live. Man kan jo ikke vide, om ikke Folket endnu en Gang kan komme til det Standpunkt, at det vil sige, som det sagde i gamle Dage: „Finantsloven og dette Ministerium ere her evig adskilte. De

To se ikke hinanden mere“. I saa Tilfælde forekommer det mig, at det ikke var ueffent, at Traaden holdt fra de gamle Dage til de nye, at Protesten ikke var død. Jeg siger altsaa: Dette er blot en Forklaring, som forøvrigt er overflødig, men den gjælder paa dette Standpunkt alle mine sædvanlige nærmeste Meningsfæller her, hvad enten de stemme for dette Finantslovsforslag eller sige Nei nu; i disse Betragtninger ere vi enige. Vi ønske ikke nogen Udgang af denne Kamp derigjennem, at dette Ministerium faaer en loblig Finantslovs. Vi haabe sikkert paa, at den Dag vil komme, da dette Interregnum, dette Mellemspil, hvori det eneældige Princip er fjørt ind, som blev brudt i 1849, vil ophøre, og vi staa trofast paa vor simple, jævne, grundlovmæssige Ret. Saaledes opretholder man Grundloven, og Folkets Ret vil da seire. Med denne Forklaring siger jeg kun, at jeg stemmer imod dette Finantslovsforslag, men lægger, som jeg har antydnet, ikke Andet dertil, end hvad jeg her har sagt.

Ordføreren (Holstein): Forsaavidt den ærede sidste Talers Motivering maa opfattes som en Motivering af hans og hans nærmeste Venners Stilling til Finantsloven, skal jeg ikke nærmere komme ind derpaa, men det kunde jo altsaa, hvis jeg tav, udtydes, som om jeg godkjendte den Udtalelse, at der ved dette Finantslovsforslag ikke tilbødes Regjeringen en i og for sig antagelig Finantslovs, og det vil jeg bestemt modsigte. Det Finantslovsforslag, som nu gaar over til Landstthinget, er for den nuværende Regjering et antageligt Finantslovsstilbud under den Forudsætning, at den vil respekttere Folkethingets grundlovmæssige Nei og Folkethingets Ret til at forhandle de provisoriske Love. Der er ganske vist paa dette Forslag negtet Summer til de bestaaende Gensdamer o. s. v. og derigjennem altsaa udtalt, at Folkethinget ikke vil erkjende det for lovligt, at der ydes Penges til disse og lignende Institutioner, men det staa i Ministeriets Magt, hvad Diebliffet det vil, at ophæve disse Love eller faae dem sendte herved til Folkethinget og faae dem forfattede, og der er ikke en eneste af de Love, der her er Tale om, som har nogen Betydning for Statsstyrelsens rolige og uforstyrrede Gang. Den eneste Grund til, at Regjeringen opholder dem, er politisk Principrytteri, den har ikke nogen anden Grund. Der er ikke en eneste af disse Love, der i dette Diebliff er paatrængende nødvendig, og det ligger i Regjeringens Magt enten at bevæge Landstthinget til at lade dem komme herved eller paa anden